

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ἠκούσθη πλέον τίποτε περὶ τοῦ δόκτωρος Γιοχούζεν. Οἱ ἀχθοφόροι, ἐπιστρέψαντες εἰς Νγκίλαν, δὲν ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰ ὑποδείξουν μετ' ἀκριβείας τὸ μέρος, ὅπου ἀφῆκαν τὸν ἱατρὸν. Τέλος πάντων, παρήλθον δύο ὁλόκληρα ἔτη, καὶ, μολοντοί ἐγιναν μ.ρικαὶ ξέρινοι, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἐμείναν ἀνευ ἀποτελέσματος, δὲν ὑπῆρχεν ἡ παραμικρὰ εἰδήσις περὶ τοῦ γερμανοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ πιστοῦ του ὑπηρετοῦ.

Ἡδὴ ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν, ἐν μέτρῳ τεύλαχιστον, ὅσα συνέβησαν ἐν τῷ μεταξῷ. Ὁ δόκτωρ Γιοχούζεν θὰ εἶχε φθάσῃ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του εἰς ἕνα ποταμὸν, πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τοῦ δάσους τοῦ Οὐμπάγκη· ἐκεῖ, ἀφ' οὗ ἀπέμπευε τοὺς ἰθαγενεῖς ἀχθοφόρους, κατεσκεύαζεν ἀπὸ σανίδας καὶ ἀπὸ χονδρὰ ξύλα μίαν σκευὴν περατώσασα τὴν ἐργασίαν ταύτην, κατῆλθε μετὰ τοῦ ὑψηλοῦ του τὸ ρεῦμα τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου ρίου, ἐσταμάτησεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ ἔστησε τὸν κλωβὸν του, τὴν κλωβὴν μὲ τὸ δικτυωτὸν ἐμπρόσθιον τοῦ χλωμα, ὑπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης.

Ἴδού τί ἦτο βέβαιον ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ δόκτωρος Γιοχούζεν. Πόσαι ὅμως ὑποθέσεις ἐχώρουν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ τί ἀπέγινε! . . . Διὰ τί ὁ κλωβὸς ἦτο κενός; . . . Διὰ τί οἱ δύο του ἐνοικοὶ τὸν ἐγκατέλειψαν; . . . Πόσους ἄρα γε μῆνας, πόσας ἐβδομάδας ἢ ἡμέρας εἶχον κατοικήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ; . . . Ἐκουσίως τῶν ἄρα γε εἶχον ἀναχώρησῃ; Τοῦτο δὲν ἐφαίνετο διόλου πιθανόν. Ἄρα εἶχον ἀρπαγῇ; . . . Ἄλλ' ἀπὸ ποῖον; . . . Ἀπὸ ἰθαγενεῖς; . . . Ἄλλὰ τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη ἐθεωρεῖτο ἀκατοικήτον. Μήπως ἔπρεπε νὰ παραδῶχθῇ κανεὶς ἐπιτοῦς ἐφαγαν τὰ θηρία; . . . Τελος πάντων, ὁ δόκτωρ Γιοχούζεν καὶ ὁ ὑπηρετὸς του ἔζων ἀκόμη; . . .

Τὰς διαφορὰς ταύτας ἐρωτήσεις ἔκαμνον πρὸς ἀλλήλους οἱ δύο φίλοι, ἀλλ' εἰς καμμίαν δὲν ἠδύναντο νὰ ἀπαντήσουν μετὰ βεβαιότητος, καὶ ὁ νοῦς των ἐπλανᾶτο εἰς τὸ σκότος τοῦ μυστηρίου.

— Ἄς συμβουλευθῶμεν τὸ σημειωματάριον . . . εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Εἶνε τὸ μόνον που ἔχομεν νὰ κάμωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Ἴσως, καὶ ἐν ἐλλείψει πληροφοριῶν διαφωτιστικῶν, μόνον ἀπὸ τὰς χρονολογίας θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ συμπεράνωμεν . . .

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἤνοιξε τὸ σημειωματάριον, τοῦ ὁποῖου μερικαὶ σελίδες ἦσαν καλλιμέναι μαζὶ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν.

— Δὲν πιστεύω νὰ μας διαφωτίσῃ καὶ πολὺ . . . εἶπεν.

— Διὰ τί, Μάξ;

— Διότι ὅλαι του αἱ σελίδες εἶνε ἀ-

γραφοὶ, ἐκτός . . . τῆς πρώτης . . . — Καὶ αὕτῃ ἡ πρώτη σελὶς τί περιέχει; . . . ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Μ.ρικὰς ἀτυναρτήτους φράσεις . . . καὶ μερικὰς χρονολογίας, αἱ ὁποῖαι, βεβαίως, ἐμείλαν νὰ χρησιμεύσουν ἀργότερα εἰς τὸν δόκτωρα Γιοχούζεν διὰ νὰ συντάξῃ τὸ ἡμερολόγιόν του . . .

Καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ, μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἄλλως τε, κατώρθωσε νὰ ἀγνώσῃ τὰς ἀκλούθους γραμμάς, χαραγμένας διὰ μολυβδίδος . . .

«29 Ἰουλίου 1894. — Ἀριεῖς με τοὺς μαύρους εἰς τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη. . . Στάθμευσις ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης ἐνὸς ποταμοῦ. . . Κατασκευὴ σχεδίου.»

3 Αὐγούστου. — Ἡ σχεδία ἐτελειώθη . . . Ἀπέστειλα τοὺς μαύρους εἰς τὴν Νγκίλαν . . . Ἐξήλειψα κάθε ἴχνος τῆς σταθμεύσεώς μας . . . Ἐπιβιβάζομαι μετὰ τοῦ ὑψηλοῦ μου.

9 Αὐγούστου. — Ἐπλευσάμεν ἐπὶ ἐπτὰ ἡμέρας ἀνευ ἐμποδίου . . . Ἐστάθημεν εἰς τὴν ἐξοχίαν. . . Πολυάριθμοι πίθηκοι εἰς τὰ πέριξ . . . Τὸ μέρος κατάλληλον.

10 Αὐγούστου. — Ἐξεφορτώσαμεν τὰ πράγματα . . . Ἐξελέξιμεν θέσιν διὰ νὰ στησωμεν τὸν κλωβόν, ὑπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, εἰς τὴν ἐγκασίαν τῆς ἐξοχίας . . . Πίθηκοι πολυπληθεῖς, σκιμακίηδες, γορίλλαι.

13 Αὐγούστου. — Ἐγκατάστασις τελεία . . . Εἰσῆλθον εἰς τὸν κλωβόν . . . Τὰ περίχωρα ἐντελῶς ἔρημα, οὔτε ἴχνος ἀνθρωπίνου πλάσματος, ἰθαγενῶν ἢ ἄλλων . . . Ἀφθονα ὑδρέτια πιτηνὰ . . . ὁ ποταμὸς γέμει ἰχθύων . . . Ὁ κλωβὸς μᾶς ἐπροφύλαξε λαμπρὰ ἀπὸ μίαν καταιγίδα.

25 Αὐγούστου. — Μετὰ εἰκοσιεπτὰ ἡμέρας . . . Ἡ ζωὴ μας ἐκανονίσθη . . . Μερικοὶ ἵπποπόταμοι ἐφάνησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ δὲν μας ἐπέπρασεν . . . Ἐφρονέυσαμεν ἀλκην καὶ ἀντιλόπην . . . Τὴν περασμένην νύκτα, μεγάλοι πίθηκοι πλησίον τοῦ κλωβοῦ . . . Δὲν ἐξηκριθῶσα ἀκόμη εἰς ποῖον εἶδος ἀνήκουν . . . Δὲν ἐδείξαν ἐχθρικός διαθέσεις . . . ἔτρεχαν κάτω εἰς τὸ ἕδαφος, ἢ ἀνεφριγῶντο ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα . . . Μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα ἕνα φῶς εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων, μέσα εἰς τὴν λόχμην . . . Φαίνεται ὅτι οἱ πίθηκοι αὐτοὶ ὀμιλοῦν, ἀνταλλάσσουν μεταξῶν των φράσεις. . . Ἐνας μικρὸς ἔλεγε: «Νγκόρα. . . νγκόρα! . . . νγκόρα! . . .» λέξις ἡ ὁποία εἰς τὴν γλώσσαν τῶν ἰθαγενῶν σημαίνει μητέρα.»

Ὁ Λάγκας ἤκουσε μετὰ μεγάλην προσοχὴν τὰναγινωσκόμενα ὑπὸ τοῦ φίλου

του Μάξ, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνεκράζε:

— Ναὶ . . . ναὶ . . . νγκόρα . . . νγκόρα . . . μητέρα . . . Νγκόρα! . . . νγκόρα!

Ἀκούων προφερομένην τὴν λέξιν ταύτην τὴν ἵπποταν κατέγραψεν ὁ δόκτωρ Γιοχούζεν καὶ ἐπανελάθεν ὁ μικρὸς Λάγκας πῶς νὰ μὴ ἐνθυμηθῇ ὁ Τζὼν Κόρτ ὅτι τὴν προηγουμένην νύκτα, ἐν ᾧ ἠγρούπνει ὡς φρουρός, ἡ λέξις αὕτη εἶχε πληγῆ τὴν ἀκοήν του; . . .

Νομίζας ὅτι ἦ: ο ἀπάτη, παραίσθησις, δὲν εἶχεν εἶπη τίποτε εἰς τοὺς συντρόφους του περὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου. Ἀλλὰ μετὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Γιοχούζεν, ἐνόμισεν ἀπαραίτητον νὰ τοὺς το ἀνακοινώσῃ.

Ἔθεν, ὅταν ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἀνεκράζε: — Μπᾶ! Ὡστε λοιπὸν ὁ καθηγητὴς Γκάρνερ εἶχε δίκαιον; . . . Ὀμιλοῦν οἱ πίθηκοι; . . .

— Τὸ μόνον ποῦ εἰμπορῶ νὰ εἶπω, ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, εἶνε ὅτι κ' ἐγὼ ἐπίσης ἤκουσα τὴν λέξιν νγκόρα! («Ἐπετα συνέχεια»)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΕΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Μίαν φορὰν, ἕνας νεαρὸς ζωγράφος ἐπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην διὰ νὰ εὔρῃ ἐργασίαν, καὶ μὴ ἔχων ἀφθονα, τὰ μέσα, παρεκάλεσεν ἕνα πλανόδιον τροχιστὴν νὰ του εὔρῃ κανὲν δωμάτιον πάρα πολὺ εὐθηνὸν ἢ καὶ χάρισμα. Ὁ τροχιστὴς νέος καὶ αὐτός, τοῦ προσέφερε προθύμως τὸ ἴμιον τοῦ ἰδιοῦ του.

Ὁ ζωγράφος εἰς μάτην ζητεῖ ἐργασίαν, τὰ ὀλίγα χρήματά του τελειόνουν, ὁ τροχιστὴς τὸν παρηγορεῖ καὶ τὸν διατρέφει.

Ὁ ζωγράφος μετ' ὀλίγον ἀρρωσταίνει. Ὁ τροχιστὴς σηκώνεται ἐνωρίτερα καὶ πλαγιαίνει ἀργότερα, διὰ νὰ κερδίξῃ περισσότερα καὶ νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀσθενοῦς, τὸν ὁποῖον περιποιεῖται καὶ νοσηλεύει.

Ἡ ἀσθένεια ὑπῆρξε μακρὰ, καὶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ τροχιστὴς ἐξώδευε διὰ τὸν ζωγράφον. Ἐπιτέλους ἐγινε καλὰ, καὶ ὀλίγας ἡμέρας ἀφοῦ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἔλαθεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του χρήματα. Ἀμέσως ἔτρεψε νὰ εὔρῃ τὸν τροχιστὴν καὶ νὰ τον πληρώσῃ.

— Ὅχι, φίλε μου, τῷ εἶπεν ἐκεῖνος, εἶνε χρέος, τὸ ὁποῖον θὰ πληρώσῃς εἰς τὸν πρῶτον τίμιον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον θὰ εὔρῃς νὰ δυστυχῇ. Ἐχρεωστοῦσα αὐτὸ τὸ εὐεργετήμα εἰς κάποιον ἄλλον, τῶρα τὸ ἐξώφλησα. Μὴ λησμονήσῃς νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον, μὲλις σοῦ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία.

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο Κος ΔΑΡΑΣ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, υἱὸς του, ἔτων 9. ΠΟΠΟΣ, υἱὸς του, ἔτων 7. ΑΓΓΕΛΙΚΗ, παιδαγωγός.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, κρατῶν κλειδίον. — Κυρία Ἀγγελικὴ, ὁ μπαμπᾶς μου ἔδωκε τὸ κλειδί τῆς δουλάπας που εἶνε ἐστὶ θωμάτιον τῆς μαμμᾶς, γὰ νὰ πάρω τὸ καλοκαιρινὸ μου ἐπανωφόρι, καθὼς καὶ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἀῦριο θὰ πάμε ἐστὴν ἐξοχὴ ἀπὸ τὸ πρῶν, καὶ θὰ μᾶς χρευσθῶν . . . Ὅριστε τὸ κλειδί, κυρία Ἀγγελικὴ! μὴ κάνετε τὴ χάριν νὰ πάτε νὰ τα βγάλετε καὶ τὰ δύο;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Μπᾶ! ἀλήθεια λοιπὸν φοβάσαι ἀκόμη νὰ ἐμβῇς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας σου, ἐπειδὴ ἀπέθανεν ἡ καίμενη ἐκεῖ-μέσα; . . . Ἀλλὰ ἔχουν περάσῃ τρεῖς μῆνες σχεδόν, καὶ ξέρω ὅτι ὁ μπαμπᾶς σου θέλει νὰ υπάγῃς μόνος σου. Πρέπει λοιπὸν νὰ υπακούσῃς καὶ νὰ υπάγῃς τῶρα νὰ πάρῃς τὸ ἐπανωφόριον. Ἐμπρὸς λοιπὸν, κύριε! τί στέκεσαι; . . .

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Ὡ, κυρία Ἀγγελικὴ μου, δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ υπάγω ἐκεῖ μέσα ὀλομόναχος. . . (Πρὸς τὸν ἀδελφόν του) Πόπο, θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου;

ΠΟΠΟΣ. — Ὅχι, Ἀριστείδη μου, ἐκτός ἀν ἐρχεται μαζί μας καὶ ἡ κυρία Ἀγγελικὴ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἄ, κύριοι! πρέπει νὰ κάμῃτε θάρρος, ἀφ' οὗ τὸ θέλη ὁ μπαμπᾶς σας . . . Μὰ τί φοβάσθε ἀλήθεια; μὴν τύχη καὶ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον ἡ καίμενη ἢ μητέρα σας πού σας ἀγαποῦσε τόσο, πού σας ἐλάτρευε, γὰ νὰ σας κάμῃ κανένα κακόν; . . . Ἐννοία σας καὶ ἅμα πεθαίνει κανεὶς, πεθαίνει γὰ καλὰ . . . δὲν ξαναγυρίζει!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, σὰς πιστεύω, κυρία Ἀγγελικὴ μου, ἀλλὰ . . . δὲν τολμῶ! . . . Ἀδύνατον νὰ υπάγω ὀλομόναχος. Προτιμῶ νὰ μὴ φορέσω αὔριο καλοκαιρινὸ ἐπανωφόρι . . . προτιμῶ νὰ μὴ με πάρουν αὔριο ἐστὴν ἐξοχὴ

ΠΟΠΟΣ. — Ἄ, ἐγὼ θέλω νὰ με πάρουν, ὅλα κι' ὅλα! . . . Καὶ ἀφ' οὗ ἐσὺ κανεὶς σαν παιδί, ἐγὼ που δὲν φοβοῦμαι τόσο, θὰ υπάγω νὰ το φέρω δὸς μου ἐδῶ τὸ κλεδί.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Πάρ' το, ἀδελφοῦλή μου! Ἐκεῖ ὅμως πού θὰ φέρῃς τὸ δικόν σου, κάμε μου τὴν χάριν νὰ φέρῃς καὶ τὸ δικόν μου. . .

ΠΟΠΟΣ. — Μὲ συγχωρεῖ ἡ χάρι σου! δὲν θὰ σοῦ το φέρω καθόλου . . . Ὁ μπαμπᾶς ἀπαίτει νὰ πᾶς νὰ το πάρῃς μόνος σου, καὶ ἀν θέλῃς νὰ το φορέσῃς, πρέπει νὰ πᾶς. Ἐπειτα θὰ ἴδῃς ὅτι

δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβάσαι, νά, ἐγὼ πηγαίνω καταμόναχος, λοιπὸν, εἶνε μέσα ἐστὴ δουλάπα τὴν ἀπὸ 'δῶ; ἔ; ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ναί, δεῖξ' ἀκόμη θὰ ἐμβῇς. (Ὁ μικρὸς πέρνει τὸ κερὶ καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (πρὸς τὸν Ἀριστείδην). — Ἐγὼ θὰ το εἶχα γὰ μεγάλη μου ἐντροπὴ, ἀν ἦμιον εἰς τὴ θέσι σου, νὰ ἐβλεπα τὸν μικρότερον ἀδελφόν μου γενναίτερον ἀπὸ ἐμὲ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Τί με μέλει! Καλλιτέρῳ του! δὲν θὰ τον ζηλέψω βέβαια γι' αὐτό . . . Θὰ εἶνε ὅμως μεγάλη κακία ἐκ μέρους του, ἀν δὲν θελήσῃ νὰ φέρῃ καὶ τὸ δικόν μου ἐπανωφόρι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Καὶ νὰ το φέρῃ δὲν θὰ σε ὠφελήσῃ εἰς τίποτε, γὰτι θὰ τον ξαναστεῖλω νὰ το βάλῃ ἐστὴ θέσι τοῦ. Σοῦ εἶπα, οὐτὸ πρέπει νὰκούσῃς τὸν πατέρα σου καὶ νὰ υπάγῃς νὰ το πάρῃς μόνος σου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Τότε λοιπὸν, κυρία Ἀγγελικὴ, θὰ πῶ ὅτι καὶ σεῖς εἰσθε κακὴ σαν τὸν ἀδελφόν μου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Καὶ ἐγὼ θὰ πῶ ὅτι εἶσαι ὁ μεγαλύτερος φοβηταίρης τοῦ κόσμου, ἀφ' οὗ ἐστὴν ἡλικία σου καὶ εἰς τὸν αἰῶνά μας, φοβάσαι ἀκόμη τοὺς βρυκόλακας! . . . Ἄ, νὰ ὁ ἀδελφός σου που εἶνε γενναίτερος ἀπὸ σε. (Πρὸς τὸν Πόπον, ἐπανερχόμενον.) Λοιπὸν! εἶδες τίποτε, παιδί μου;

ΠΟΠΟΣ. — Τὸ παραμικρόν, κυρία Ἀγγελικὴ! Ὁ Ἀριστείδης ἔχει πολὺ ἀδίκον νὰ φοβᾶται. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Δὲν ἔφερες λοιπὸν καὶ τὸ δικόν μου ἐπανωφόρι; ΠΟΠΟΣ. — Ὅχι βέβαια! Μήπως δὲν σοῦ το εἶπα; Ὅριστε, πάρε τὸ κλειδί, καὶ πήγαινε νὰ το φέρῃς μόνος σου. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ . . . Ἐγὼ εἶπα ὅτι δὲν πηγαίνω. . . Τοῦλάχιστον κρατῶ τὸ λόγον μου. ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἄ, μπράβο! . . . νὰ τον χαρῆς τέτοιο λόγο!

Κος ΔΑΡΑΣ. — Καλὴ σπέρα σας! Ἄ, νὰ τέλος πάντων καὶ τὰ καλοκαιρινὰ, ποῦ βγήκαν ἀπὸ τὴ φοβερὴ καὶ τρομερὴ δουλάπα! . . . Ὁ Ἀριστείδης τα ἔφερε; (Κυττάει καλλιτέρα.) Μά. . . σαν νὰ βλέπω μόνον ἕνα ἐπανωφόρι . . . γὰτι; ΠΟΠΟΣ. — Εἶνε τὸ δικόν μου, μπαμπᾶ. Ἐπῆγχε καὶ τὸ πῆρχε ἐγὼ μόνος μου. Ὁ Ἀριστείδης φοβάται νὰ ἐμβῇ ἐστὶ δωμάτιον τῆς μαμμᾶς καὶ νὰ προχωρήσῃ ὀλομόναχος ὡς τὴ δουλάπα.

Κος ΔΑΡΑΣ. — Καλὴ σπέρα σας! Ἄ, νὰ τέλος πάντων καὶ τὰ καλοκαιρινὰ, ποῦ βγήκαν ἀπὸ τὴ φοβερὴ καὶ τρομερὴ δουλάπα! . . . Ὁ Ἀριστείδης τα ἔφερε; (Κυττάει καλλιτέρα.) Μά. . . σαν νὰ βλέπω μόνον ἕνα ἐπανωφόρι . . . γὰτι; ΠΟΠΟΣ. — Εἶνε τὸ δικόν μου, μπαμπᾶ. Ἐπῆγχε καὶ τὸ πῆρχε ἐγὼ μόνος μου. Ὁ Ἀριστείδης φοβάται νὰ ἐμβῇ ἐστὶ δωμάτιον τῆς μαμμᾶς καὶ νὰ προχωρήσῃ ὀλομόναχος ὡς τὴ δουλάπα.

Κος ΔΑΡΑΣ (πρὸς τὸν Ἀριστείδην). — Μὰ τί φοβῆσαι λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἀφ' οὗ βλέπῃς ὅτι ὁ ἀδελφός σου πηγαίνει μόνος του, χωρὶς νὰ ἴδῃ καὶ χωρὶς νακούσῃ τίποτε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Τί νὰ σας πῶ, μπαμπᾶ μου! . . . νά, φοβάμαι. . . Ὁ Λάγκας ὁ ὑπηρετὸς πού τον ἐδίωξατε γὰτι μ' ἐτρόμαξε, μοῦ διηγῆθη ἕνα σωρὸ φοβερῶς ἱστορίας γὰ βρυκόλακες. . . καὶ τώρα νά, φοβάμαι . . . μήπως τὸ θέλω κ' ἐγὼ;

Κος ΔΑΡΑΣ. — Ἐν τούτοις πρέπει νὰ θεραπευθῆς ἀπὸ τὴν γελίαν αὐτὴν ἀδυναμίαν, καὶ ἐλπίζω νὰ το κατορθώσω, ἀν σου ὀμιλήσω μετὰ τὴν γλώσσαν τῆς λογικῆς. Καθῆστε ἐκεῖ καὶ οἱ δύο. Σεῖς, κυρία Ἀγγελικὴ, πηγαίνετε τώρα, ἀν θέλετε.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Πηγαίνω . . . ἀλλὰ τί νὰ σας πῶ, κύριε! Τοῦ ὀμιλήσα τέσσε φορὲς μετὰ τὴν γλώσσαν τῆς λογικῆς, ὥστε φοβοῦμαι μήπως χάσετε τὰ λόγια σας. . . Ἴσως μίαν τιμωρία θὰ ἔφερε καλύτερον ἀποτελεσμα.

Κος ΔΑΡΑΣ. — Ὅχι, αὐτὴν τὴν φορὰν, ὄχι. . . Νά μου ἐπιτρέψετε νὰ μὴ συμφωνήσω μετὰ τὴν γνώμην σας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ὅπως ἀγαπᾶτε. (Ἐξέρχεται.)

Κος ΔΑΡΑΣ (καθήμενος πρὸς τὸν Ἀριστείδην). — Λοιπὸν, παιδί μου, θὰ με ἀκούσῃς ποῦ θὰ ὀμιλήσω;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Ναί, μπαμπᾶ.

Κος ΔΑΡΑΣ. — Ἐσὺ τώρα φοβεῖσαι νὰ ἐμβῇς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας σου, ἐπειδὴ δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς πού ἀπέθανεν ἐκεῖ μέσα. Σοῦ φαίνεται λογικὸν αὐτὸ ποῦ λέγουν οἱ ἀμαθεῖς ἄνθρωποι, ὅτι τάχα οἱ πεθαιμένοι γυρίζουν εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ βασιλεύουν τοὺς ζωντανούς; Ἄν ἦταν ἔτσι, δὲν θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ ζήτωμεν ἡσυχοὶ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέραν διότι, ἀν ἕνας μόνον εἶχε τὸ προνόμιον νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν γῆν, θὰ το εἶχαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι! καὶ ἀπέθαναν τέσφ πολλοί, ἀπὸ τὸν καιρὸν πού ὑπάρχει αὐτός ὁ κόσμος, ὥστε δὲν θὰ ἤξεύραμεν ποῦ νὰ τρυπώσωμεν, ἀν ἐβρυκολάκιαζαν πραγματικῶς. Παραδέχεσαι αὐτὸν τὸν συλλογισμόν;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Ναί, μπαμπᾶ.

ΠΟΠΟΣ. — Τὰ ἴδια τοῦ λέγω κ' ἐγὼ, ἀλλὰ δὲν με πιστεύει.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Αὐτὰ τάκοῦν ὑπάρχουν ὅμως καὶ τόσαι ἱστορίαι, πού τὰς διηγούνται ἄνθρωποι φρόνιμοι, γὰ πειθαιμένους που ἐβρυκολάκιασαν, κ' ἐβγήκαν τὴ νύκτα μετὰ κάτασπρα φορέματα . . . κ' ἐγύρισαν ἐστὶ στίβια των. . . κ' ἐτρόμαξαν τὴν κουνουπιέρα ἐκείνων, πού τοὺς εἶχαν ἐστὶ στομάχι. . . καὶ εἶπειτα ἐχάθησαν διαμιάς. . . Κάτι θὰ εἶνε ἀληθινόν, ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὰς ἱστορίας! . . .

Κος ΔΑΡΑΣ. — Θὰ σοῦ εἶπω ἀμέσως τί ἀληθινὸν ὑπάρχει εἰς ὅλα τα περιβρυκολάκων παραμύθια που διηγούνται. Εἰς κάθε τέτοιαν ἱστορίαν, ὑπάρχει τῶ-

όντι και έν γεγονός πραγματικόν, αληθινόν, φυσικώτατον, τὸ ὅποιον δέν φαίνεται καθόλου παράξενον ἄμα εύρη κανείς τήν αἰτίαν του, ἀλλά τὸ ὅποιον προξενεῖ τρόμον, όταν τὸ ἀποδίδη κανείς εἰς αἰτίαν ἄλλην, ἐκτός τῆς ἀληθοῦς, όταν τὸ ἐκλαμβάνη ὡς θαῦμα, ὡς ὑπερφυσικόν φαινόμενον, όταν μὲ ἄλλους λόγους, εἶνε κανείς προληπτικός και δέν σκέπτεται καλά. Παραδείγματος χάριν, ζήκους τί μου συνέβη μία φορά: "Ἦμουν μικρός, σχεδόν εἰς τήν ἡλικίαν σου, όταν ἀπέθανεν ὁ πάππος μου. Τὸ ἄλλο βράδυ,

μόλις ἐπλάγιασα εἰς ἓνα μεγάλο κρεβάτι, ἀκούω ἔξωθεν τήν κουνουπιέρα φφφφφφ! νάνοιγῃ, και πάλι φφφφφφ! νὰ κλείη, — και πάλι τὸ ἴδιο πολλές φορές. . .

ΑΡΙΣΤΕΙΑΝΕ. — Παναγίτσα μου! . . πόσο θὰ φοβήθητε, καλέ μπαμπά!

Κος ΔΑΡΑΣ. — Ἐννοεῖται ὅτι φοβήθηκα! Μάλιστα ἐφώναξα, ἔκραξα εἰς βοήθειαν. . . Τρέχει ὁ πατέρας μου μὲ τὸ φῶς, και βλέπει ν' ἐκεῖνος τήν κουνουπιέραν ποῦ ἀνοίγkλειε μόνη της!

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΒΡΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Ὁ παραμικρός κρότος τῆς φαίνεται τῆς Μαρίας μεγάλος και φοβερός: ἐσκόνταψε κανέναν ἑστῆ σκάλα; ἔπεσε κανένα ξύλο ἑστὸ διπλανὸ δωμάτιο κ' ἐκύλισε ἑστὸ πάτωμα; πέρασε ἀπέξω ἑστὸ δρόμο κανένα ἄμαξι; Ἡ κυρία Τρομάρα νομίζει ὅτι ἔπεσε ἑστὸ σπίτι κεραυνός, και τρομάζει, και κιτρινίζει, και γίνεται ἀνω-κάτω.

— Μ' αὐτὴ δέν εἶνε κατάστασις, παιδί μου! τῆς λέγει μία μέρα ἡ μαμμά της. Δέν εἶνε μόνον ποῦ γίνεσαι γελοία, ἀλλά σοῦ κόβεται και

τὸ αἷμά σου, καταστρέφεις τήν ὑγεία σου. Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ σε ἰδῇ κανέναν γιατρό.

Και πῆγαν ἑστὸ γιατρό, ἡ κυρία Τρομάρα μὲ τὴ μαμμά της.

— Γιατρέ μου, αὐτὸ και αὐτὸ. . . Σῶσε τὴν κόρη μου. . . Ἀπὸ τὸ Θεὸ και ἑστὰ χέρια σου!

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ γιατρός: ὁ φόβος εἶνε μεγάλη ἀρρώστεια ἀλλὰ τὸ γιατρικὸ του εἶνε τὸ μόνον εὐκόλο: Ξερὸ ψωμί. Μόνον τὸ ξερὸ ψωμί γιατρεύει τὸ φόβο. Κάθε φορά ποῦ θὰ φοβᾶται ἡ κόρη σας, δέν θὰ της δίδετε παρὰ ξερὸ ψωμί. . . και πάλι ξερὸ ψωμί και πάντα ξερὸ ψωμί. . . ὡς που νὰ γίνη καλά, δηλαδή ὡς που νὰ γίνη γενναία.

— Μὰ μόνον ξερὸ ψωμί, γιατρέ μου; ἐρωτᾷ ἡ μητέρα.

— Ἐ, ἄς εἶνε. . . μπορείτε νὰ της δίδετε και λίγο νερό.

Παράξενο γιατρικὸ ἀλήθεια! . . Μεθαύριο θὰ σας πῶ πῶς της ἐφάνη και τῆς Κυρίας Τρομάρας.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ἐπρεπε νὰ σπύσουν. Ὁ Μπαμποῦ λοιπὸν ἐπῆρε τήν Μίσι εἰς τήν ἀγκαλίαν του, ὁ Γκύ ἐσήκωσε τήν Λενέτταν, και ἡ Εἰρηνοῦλα ἐκινούσε τὰ πόδια της ὅσον ταχύτερα ἤμπορούσε.

Οἱ δύο Ἴνδοι εἶχαν βγάλῃ τὰ ἰνδιάνικα και εἶχαν φορέσει τὰ συνειθισμένα των. Ἄλλ' ὅσον δια τὸ χαλκοειδὲς χρῶμα τῶν ἰνδικῶν προσώπων, τοῦτο δέν ἐννοούσε νὰ ἐξαλειφθῇ, καθὼς και τὸ μαῦρον χρῶμα, μὲ τὸ ὅποιον εἶχαν βάψῃ τὸ σῶμα τῶν κορασίων.

Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὸ Ζωννεστράλε και νὰ λουσοῦν καλά, δια νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λέγωνται Εὐρωπαῖοι. . .

Ἐπειδὴ τὸ δέμα τοῦ Μπαμποῦ δέν περιεῖχεν ἐνδύματα δια τὰ κοράσια, ἡ Μίσι ἔκοψεν ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ Ἴνδοῦ, και ταις ἔλαμεν ὠραία πράσινα μεταξωτὰ ὑποκάμισα.

Δύο τρύπαι ἦσαν τὰ μανίκια, και μία ζώνη μεταξωτὴ τα ἐσφιγγεν εἰς τήν μέσην.

Ἄλλόκοτα σκιαδία, τὰ ὅποια ἐπλέξεν ὁ Κάφρος μὲ φύλλα φοίνικος, ἐσπίζαν τὰς κεφαλὰς τῶν μαῦρων κορασίων και συνεπλήρουν τήν παράδοξον ἐνδυμασίαν των.

Τὸ ἔδαφος ἐφρευγεν ὑπὸ τοὺς ταχείς πόδας τῶν δρομέων. Πόσον ὁ Γκύ ἐποθοῦσε τὰ καλά ἄλογα, τὰ ὅποια εἶχαν ἀφίσει εἰς τήν καλύβην τοῦ Τουζέλα! . .

Κάπου-κάπου, ὁ Μπαμποῦ ἐσταματοῦσε, ἄφινεν τὸ φορτίον του και ἐκόλλουσε τὸ αὐτί του εἰς τὸ χῶμα.

— Τίποτε! ἔλεγεν ἐγειρόμενος, και τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν.

Ἀφ' οὗ ἐπεριπάτησαν ὀλίγας ὥρας, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιβραδύνουν τὸ βῆμα, διότι ἐμόδηκαν εἰς ἓνα στενὸν και τραχὺ μονοπάτι, γεμάτον μυρμηκία.

Ἀπὸ τινων στιγμῶν, ὁ Κάφρος ἐφαίνετο σκεπτικός. Κάτι εἶχεν ἀκούσει. Ἐκόλλησε πάλιν τὸ αὐτί του εἰς τὸ χῶμα, και αὐτὴν τὴν φοράν ἔκαμε κίνημα ὀργῆς:

— Ἄλογο! εἶπε λακωνικῶς.

Ἐπέσπευσε τὸ βῆμα και ἐτράβηξε τοὺς ταξειδιώτας ἀπὸ τὸν δρόμον. Ἐπειτα, εἰςχωρήσας εἰς μίαν πυκνὴν λόγμην, ἐκρυφεν ἐκεῖ τοὺς συντρόφους του κ' ἐκρύφθη και αὐτός, μὲ τὸ μαχαίρι εἰς τὸ χέρι.

Δέν εἶχεν ἀπατηθῇ. Οἱ φυγάδες ἤκουσαν μετ' ὀλίγον τὸν καλπασμὸν ἑνὸς ἵππου ἔπειτα ἑνασ μαῦρος ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸν δρόμον.

Ἐτρεχεν ἐπάνω εἰς τὸν ταχὺν ἵππον του κ' ἐκύτταζεν ὀλονὲν τριγύρω του.

— Ὁ Σελέσκος! ἐψιθύρισαν οἱ κρυμμένοι.

Ὁ Σελέσκος ἐσταμάτησεν εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς, ὅπου ἐτελείοναν τὰ ἴχνη τῶν βημάτων.

Εἶχεν ἀφιππεύσει και ἐξήταζε μὲ προσοχὴν τὸ ἔδαφος. Ὁ Μπαμποῦ ἔκχευε νὰ ὀρμήσει, ἀλλὰ ὁ Γκύ τοῦ ἐσφιγγε δυνατὰ τὸ χέρι και τοῦ ἐψιθύρισε:

— Στάσου! μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε μόνος!

Ὁ Κάφρος ὑπήκουσε.

Ὁ Σελέσκος ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἔλθῃ.

Ἐφαίνετο ὅτι κάποιον ἐπερίμενε. Μὴ βλέπων τίποτε, ὁ Σελέσκος ἐξέβαλεν ἓνα σφύριγμα παρατεταμένον. Ἦτο βεβαίως τὸ σύνθημα τὸ ὅποιον εἶχε συμφωνήσῃ μὲ τοὺς συντρόφους του.

Πρὸς στιγμὴν ἠκροάσθη. . . καμμία φωνὴ δέν τῷ ἀπεκρίθη. . .

Ἀνήσυχος ἐκύτταζε γύρω, τὸν ὀρίζοντα, τὰ πράσινα δένδρα ἐπὶ τῶν ὀπίστων μυριάδες πτηνῶν ἐκελεύοντων ζωηράτα.

Ὁ Μπαμποῦ ἔκαμε κινήματα ἀνυπομονησίας εἰς τὴν κρύπτην του.

— Πῆγαινε, τῷ εἶπεν ὁ Γκύ χαμηλοφώνως: ἀλλὰ νὰ μὴ τον σκοτώσης. . . νὰ μας εἰπῇ ἂν εἶνε μόνος.

Εὐκίνητος ὡς πάνθηρ, ὁ Μπαμποῦ ἐξέπῃδησεν ἀπὸ τὴν λόγμην, και πρὶν προθᾶσῃ ὁ Σελέσκος νὰ ἐγειρῇ κατά τοῦ Κάφρου τὸ βαρὺ του ῥόπαλον, οὐτός τον ἤρπασεν ἀπὸ τὴν μέσην και τον ἔριψε κάτω.

Ὁ Σελέσκος ἦτο ἀνίκανος νὰ παλαίσῃ μὲ τὸν Μπαμποῦ, τοῦ ὅποιου ἡ δύναμις ἦτο τεραστία. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐδέθη εἰς τρόπον, ὥστε δέν ἤμπορούσε νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα.

Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ζουλοῦ ἐξέρρεε χεῖμαρρος ὕδρων, τὰς ὁποίας μόνος ὁ Μπαμποῦ ἐνούσσει.

Ὁ Γκύ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του και ἠρώτησε:

— Τί λέγει;

— Ὅτι τον ἀκολουθοῦν τέσσαρες Ζουλοῦ ὀπλισμένοι, και ὅτι ὁ θάνατός του δέν θὰ μας σώσῃ.

— Τί νὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ἀγωνιωδῶς ὁ νέος.

— Νὰ τον σκοτώσω! ἀπεκρίθη ὁ Μπαμποῦ, διευθύνων δια δευτέραν ἤδη φοράν τὴν λεπίδα του πρὸς τὸ στήθος τοῦ Ζουλοῦ.

— Περίμενε ἀκόμη! εἶπε ζωηρῶς ὁ Γκύ. . . Ἀκουσε. . . δέν ἀκούς τὸ βῆμα τῶν ἄλλων ἵππων;

Ὁ Μπαμποῦ ἔσκηψε.

— Τίποτε! εἶπε.

— Καλὰ! δέσε τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐκεῖνο τὸ δένδρο.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη αὐτοστιγμῆ.

Ὁ Γκύ ἐπλησίασε τὸν Σελέσκον και τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον ἀγγλιστί.

Εἰς τὴν ἴδιαν αὐτὴν γλώσσῃ, ὁ Ζουλοῦ ἀπήνησε δια σωρείας ὕδρων. Ὁ νέος ἐπίασε τότε τὰ δεμένα χέρια

τοῦ μαῦρου και ἤρχισε νὰ τον κυττάζῃ ἀτενῶς, ἐπιμόνως, κατὰμματα: "Ὅταν ὁ Σελέσκος ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα, ὁ Γκύ το παρεκλόουθει. Ὁ Ζουλοῦ δέν ἐνούσσει τίποτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ κύτταγμα, ὁ δὲ Μπαμποῦ ὕψανε τοὺς ὤμους, νομίζων ὅτι ὁ νεαρός ἄσπρος ἐπεχειρεῖ νὰ φέρῃ εἰς θεογονωσίαν τὸν μαῦρον, ἀντὶ νὰ τον καρφώσῃ μὴ και καλὴ εἰς τὸ δένδρον, πράγμα τὸ ὅποιον τῷ ἐφαίνετο πολὺ ἀπλούστερον και φρονιμώτερον.

Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ

«Εἶχεν ἀφιππεύσει και ἐξήταζε μὲ προσοχὴν τὸ ἔδαφος.» (Σελ. 189, στ. α'.)

Κάφρου, όταν εἶδε τὸν Σελέσκον νὰ κατευαίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἔπειτα νὰ πέσῃ εἰς τελείαν ἀφασίαν και ἐπιτέλους νὰ γίνῃ ἡμερὸς ὡς ἀνάκι!

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ πρὸ ὀλίγου ἀστράπτοντες ἀπὸ μανίαν, ἐθολούοντο, ἐσθυναν, ἐν ᾧ τὸ βλέμμα τοῦ Γκύ, διαπεραστικόν, ἔδῃ ὡς λεπίς γαλυδιδνῆ, ἐδουλιζετο εἰς αὐτοὺς χωρίους μεταστρέφεται ὄσπεστιγμῆ. Ἐπιτίλου; τὰ βλέφαρα τοῦ μαῦρου ἐκλείσαν ἀποτόμως. . . και τὸ πρόσωπόν του ἐγίνε τόσον ἠρεμὸν, ὡς ἐάν εἶχεν ἀποκοιμηθῇ ὑπὸ τὴν φυλλίνην στέγην τοῦ κράλλου του.

— Ἄσπε τον! διέταξεν ὁ Γκύ. Ὁ Μπαμποῦ ἐπλησίασε, δειλῶς και ἔλυσε μετὰ λύπης τὸ σχοινίον, τὸ ὅποιον συνέδεε τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ δένδρον.

Ἀπελευθερωθεῖς ὁ Σελέσκος ἀπέμεινε ἀκίνητος μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ Γκύ.

— Ἀκουσε, εἶπεν ὀμιλῶν σαφῶς και ἐντόνως ὁ νέος: νὰ γυρίσης ὀπίσω και νὰ πᾶς νὰ εἰπῆς εἰς τοὺς συντρόφους σου, ὅτι ὁ θεὸς Ὀλακομαριγκοῦ, σοῦ ἀπηγόρευσεν ἐπὶ ποιῆθῃ θανάτου, νὰ καταδιώξῃς τὰ ἄσπρα κορίτσια. Καὶ ἄμα φύγων ἐκεῖνοι, σὺ θὰ γυρίσης ἐδῶ γρήγορα.

Ὁ Σελέσκος, ὡς νὰ ἦτο νευρόσπαστον, ἔκαμε κανονικὴν μεταβολὴν, ἐπλησίασε τὸν ἵππον του, τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὴν χεῖτην και ἐπῆδησεν ἐπάνω ἐλαφρῶς. Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἐγίνεν ἄφαντος.

Ὁ Μπαμποῦ ἐκύτταζε τὸν Γκύ μὲ μᾶτια τόσον ἐντρομα, ὥστε ὁ νέος ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Κακόμοιρε Μπαμποῦ, φαίνεται ὅτι ὁ θεὸς τοῦ κεραυνοῦ Ὀλακομαριγκοῦ δέν γνωρίζει τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τοῦ μαγνητισμοῦ! τῷ εἶπε κτυπῶν τὸν ὦμόν του.

Ὁ Κάφρος ἐπῆσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ Γκύ.

— Σὺ, τὸ ἄσπρο, εἶνε θεὸ! εἶπε μὲ θαυμασμὸν και μ' εὐλάβειαν.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ σκηνὴ δέχυσεν ὀλίγην φαίδροτητα εἰς τὸν ὀμιλον.

— Λαμπρά τα ἐκατάφερες, ἀγαπητέμου Γκύ, εἶπεν ἡ Μίσι, ἐκπληκτος και αὐτὴ ὅσον

σχεδὸν και ὁ μαῦρος. Ἐξέυρα τὴν ἐπιτηδεύτητά σου εἰς τὰ τοιοῦτου εἶδους πειράματα, ἀλλ' ὀμολογῶ ὅτι τὸ σημερινόν με κατέπληξε.

— Ἐγὼ ἔμωσ, εἶπεν ἡ Εἰρηνοῦλα, δέν πιστεύω νὰ ξαναἰδοῦμε τὸν φρικτὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον. . . θὰ ἦτο πολὺ τρελλός, μὴ τὴν ἀλήθειαν, ἂν ἐγύριζεν ὀπίσω, νὰ ξαναπέσῃ εἰς τὰ νύχια σου.

Θὰ γυρίσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Γκύ. Ἄλλ' ἡ ὥρα παρήρηχτο, και ὁ Ζουλοῦ δέν ἐφαίνετο.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΙΚΙΑΝΗΣ [Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΜΕΛΕΤΗ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗ

Αγαπητοί μου,

Πολλὰ συχνά, αὐτὰς τὰς ἡμέρας, εἰς τὸν περίπατον, μου συμβαίνει νὰ κοῦω τεμάχια διαλόγων, διακεκομμένας φράσεις νεαρῶν περιπατητῶν, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐνθουμίζουν πολλά.

Πέντε ὥρες κατὰ συνέθειαν σήμερον μελετοῦσα λατινικά! λέγει ἓνας μικρὸς κοντούτσιος καὶ παχουλός, με γυαλιὰ προώρου μυωπίας. — Ἐγὼ δὲν μπορέσα νὰ μελετήσω περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες μαθησιακά, γιατί μ' ἐπιασε ζάλη! ἀπαντᾷ ὁ σύντροφός του, ἰσχυρὸς αὐτὸς καὶ ὑψηλὸς με μάτια λυγκῆως.

— Αὔριο ἐγὼ θὰ μελετήσω... Ἄλλ' ἀντιπαρέρχονται καὶ χάνω τὴν συνέθειαν.

Μετ' ὀλίγον ἄλλοι: — Μὰ τί δύσκολη καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία!... Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθουμήθῃ κανεὶς τόσας χρονολογίας! — Ἐγὼ, νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐφιλόγραφα τὰ κυριώτερα ἑς ἓνα χαρτάκι, καὶ θὰ το πάρω μαζί μου γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

— Ἐγὼ εἶμαι ἀπελπισμένος. Ἱστορία δὲν θὰ γράψω λέξι. — Ἐσεύρεις τί νὰ κάμῃς; νὰ... Ἀπεμακρύνθησαν, δὲν ἀκούω. Ἦσαν δύο ζωηρότατοι καὶ κομφότατοι, ἀπὸ ἐκείνους ὅποιοι ἀναπαυρῶν τὴν μελέτην διὰ τῆς εὐφύιας.

Παρακάτω ἄλλοι: — Οὐφ! ἔσκασα! ἔσκασα! ἔσκασα! Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ τάψω ὅλα σύξυλλα... Ὅπωςδήποτε στελλέ μου αὔριο τὸ τετραδίό πού σου ζήτησα. — Ναι, ἀλλὰ θὰ μου χρειασθῇ ἴσως καὶ ἐμέ. Ἐπειτα, ξεύρεις, τὸ ἔχω δα νεϊκό.

— Τότε στελλέ μου τὴν... Ἐπέρασαν. Ἦσαν ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀγαποῦν καὶ τόσο πολὺ τὰ γράμματα, ἀφ' οὗ οὔτε τὰ ναγκατὰ ἐφόδια δὲν φροντίζουν νὰ ἔχουν, καὶ οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν κάθε ἄλλην ἀγγαρεία ἀπὸ τὴν μελέτην. Καὶ ὅμως μελετοῦν καὶ αὐτοὶ, ὅπως μελετοῦν ὄλλοι. Ναι, ὄλλοι μελετοῦν. Ἦνε αἱ ἡμέραι τῆς μελέτης, αἱ παραμοναὶ τῶν ἐξετάσεων. Οἱ μαθητὰι τῶν ἀνωτέρων τάξεων προετοιμάζονται, προαλείφονται διὰ τὸν μεγάλον ἀγῶνα. Ἀμελεῖς ἢ φιλοπονοῖ, ὀκνηροὶ ἢ ἐπιμελεῖς, πρῶτοι ἢ τελευταῖοι, εὐμεεῖς ἢ στενοκέφαλοι, — ὄλλοι ἀγωνίζονται φιλοτιμῶς, αὐτὸς τὰς

ὀλίγας ἡμέρας, νὰ φανοῦν ἀνώτεροι τοῦ ἑαυτοῦ των, νὰ κερδίσουν ὀλίγον ἀκόμη ἔδαφος, νὰ νικήσουν, νὰ ἰκανοποιηθῶν καὶ νὰ ἰκανοποιηθῶν. Ἄλλοι φιλοτιμοῦνται νὰ διαπρέψουν, ἄλλοι φιλοτιμοῦνται ἀπλῶς νὰ γλυτώσουν. Ὅλοι ὅμως κοπιᾶζουν, μελετοῦν...

Καὶ ἐν τῷ ἀκούῳ εἰς τὸν περίπατον τὰ τεμάχια τῶν διαλόγων, τὰς διακεκομμένας φράσεις τῶν μαθητῶν, ἐπιστρέφω εἰς τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ὅταν ἤμουν κ' ἐγὼ μαθητῆς, κ' ἐνθουμοῦμαι με συγκίνητιν, — ὡς με πόση συγκίνησιν! — τὰς ἡμέρας ἐκείνας ποῦ ἐμελετοῦσα κ' ἐγὼ διὰ τὰς ἐξετάσεις.

Οὕτω κ' ἐγὼ, ἐνθουμοῦμαι, ἔμενα κλεισμένος ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ σπίτι καὶ τὸ βράδυ βράδυ, ἀργά, ὠχρὸς καὶ με ζαλιζμένην κεφαλὴν ἀπὸ τὴν μελέτην, ἐθγαίνα νὰ πάρω ὀλίγον ἀέρα, καὶ εὗρισκα τοὺς συμμαθητὰς μου, καὶ ἔκαμνα μαζί τῶν τὰς ἰδίαις ἀκριβῶς συνομιλίας, τῶν ὁποίων ἀκούω τώρα τὰ τεμάχια... Καὶ πρὸς στιγμὴν μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀκόμη ὁ ἄλλοτε μαθητῆς, καὶ μου ἔρχεται νὰναμιχθῶ με κανένα ὄμιλον μαθητῶν, καὶ νὰ συζητήσω περὶ τοῦ τάδε προβλήματος τῆς τριγωνομετρίας, καὶ νὰ ὀμιλήσω περὶ τῆς αὐστηρότητος τοῦ δεινὰ καθηγητοῦ...

Ἐπέρασαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια, καὶ τὰ ἐνθουμοῦμαι ὅλα ὡς νὰ ἦσαν χθεσινὰ. Καὶ ἐνθουμοῦμαι καὶ ἐν ἄλλο πρᾶγμα, σχετικῶς με τὴν μελέτην τῶν ἐξετάσεων, τὸ ὅποιν ἐπιθυμῶ νὰ σας εἰπω. Ἐνθουμοῦμαι, ὅτι αὐτὴ ἡ μελέτη δὲν μοῦ ἤρρεσε ποτέ. Ἐπρόκειτο εἰς ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐπαναλάβω ὅσα μ' ἐδίδαξαν ὀλόκληρον ἔτος, καὶ τὴν τελευταίαν μάλιστα φράσην, ὀλόκληρον τετραετίαν! Ἐξήταξα τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ἔδωλεπα, ὅτι ἡ μελέτη αὐτὴ, ἐκτὸς τῆς κοπώσεως, τῆς ἐξαντλήσεως τῆς μεγάλης, δὲν μου ἄρρινεν ἄλλα ἴχνην ὠφελιμώτερον. Δι' αὐτῆς δὲν ἐμάθηναι τίποτε. Ἐμάθηναι μόνον εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, ὅταν ἐμελετοῦσα τὸ βράδυ τὰ μὲθυστα τῆς ἡμέρας, καὶ προπᾶντων ὅταν ἐπρόσεχα τὴν ἡμέραν εἰς τὴν παράδοσιν καλοῦ καθηγητοῦ. Τότε ἐνετυποῦντο εἰς τὸν νοῦν μου τὰ πρᾶγματα, καὶ ἐμεναν. Ἦ ἐσπευσμένη ἐκείνη καὶ ἀπέραντος μελέτη τῶν ἐξετάσεων, ἡ φοβερὰ ἐκείνη σωρεία τῶν βιβλίων καὶ τῶν τετραδίων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ πειρασθῶν ὅλα, εἰς τόσον ὀλίγον καιρόν, δὲν μ' ἐμάθηναι τίποτε θετικὸν καὶ διαρκές. Καὶ ἂν ἀνεπόλουν τίποτε, κανὲν πρᾶγμα, τὸ ὅποιν εἶχα λησμονήσῃ, τὸ ἔλησμονοῦσα καὶ πάλιν εὐθὺς τὴν ἐπαύριον τῶν ἐξετάσεων. Ἦτο μία μελέτη ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τὰς ἐξετάσεις.

Καὶ συλλογίζομαι τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν μελετοῦν ὅλον τὸν χρόνον, καὶ περιμένουν νὰ μάθω ν

τὰς ὀλίγας αὐτὰς ἡμέρας. Ἄ, ὠρισμένως δὲν θὰ μάθουν τίποτε! Καὶ ἂν κατορθώσουν, με πολὺν κόπον, νὰ πῶρον ἓνα π α σ ἄ λ ε ι μ ρ α, θάπτριφθῃ καὶ αὐτὸ καὶ θὰ πῶση εὐθὺς ἄμα κάμουν ἐξετάσεις. Καὶ θάπορεύουν γυμνοί, δηλαδὴ ἀμαθεῖς, ὅπως ἦσαν. Ἀδιάφορον ἂν θὰ προβιβασθῶν, ἀδιάφορον ἂν θὰ πάρουν ἴσως καὶ καλὸν βαθμόν.

Τὸ ζήτημα εἶνε, — καὶ αὐτὸ ἤθελα νὰ σας εἰπω, — ὅτι ἡ καλλιτέρα μελέτη εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποῖα γίνεται με ἡσυχίαν, με ἄνεσιν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἡ ἄλλη μελέτη, ἡ μελέτη τῶν ἐξετάσεων, ὅσον ἐπιμελής καὶ ἂν γίνῃ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε χρησιμώτερον, παρὰ νὰ μας προετοιμάσῃ διὰ τὰς ἐξετάσεις. Ἄλλα καθεὺς ἡξεύρετε, ὁ σκοπὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως δὲν εἶνε καθόλου αἱ ἐξετάσεις... Ἀναγκαῖα βέβαια καὶ αὐτὴ ἡ μελέτη, ὅπως εἶνε ἀναγκαῖα καὶ αἱ ἐξετάσεις. Μένει ὅμως ἀμαθῆς, διαπαντὸς ἀμαθῆς, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος παραμελεῖ τὴν ἄλλην, καὶ βασίζεται μόνον εἰς αὐτήν.

Σας ἀσπάζομαι, ΦΙΛΙΔΩΝ

ΟΔΗΓΙΑ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μεταμορφώσεις. — Εἶνε ἴσως τὸ δυσκολώτερον εἶδος τῶν Ἀσκήσεών μας, καὶ ἐπιστῶ ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν σας εἰς τὰς ὁδηγίας μου, διότι συχνὰ ὑποπίπτετε εἰς λάθῃ τῶσιν εἰς τὴν σύνθεσιν ὅσων καὶ εἰς τὴν λύσιν Μεταμορφώσεων.

Ἀπὸ μίαν λέξιν φθάνομεν εἰς μίαν ἄλλην ἐντελῶς ἀντίθετον, διὰ σειράς μεταμορφώσεων, ἧτοι διὰ σειράς λέξεων, ἐκαστὴ τῶν ὁποίων προκύπτει ἐκ τῆς προηγουμένης καθ' ἓνα ἐκ τῶν ἑξῆς τρόπων:

- α.) Δι' ἀπλῆς μεθεθέσεως τοῦ τόνου: Παραδειγματος χάριν, ἡ λέξις Τῆρος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ τυρός. β.) Διὰ προσθήκης ἢ δι' ἀφαιρέσεως ἐνός μόνου στοιχείου. Ἡ λέξις ἄλλος γίνεται κάλλος ἢ λέξις αἶρα γίνεται ἄρα. γ.) Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνός μόνου στοιχείου δι' ἐνός ἄλλου: π. χ. Ἄσπρη-λύπη, κύκνος-κόβρος. δ.) Δι' ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ διατηρουμένου τοῦ αὐτοῦ ποσῶν τῶν συλλαβῶν καὶ τῶν τῶν τῶν λέξεως εἰς τὴν θέσιν του: π. χ.: Πάργα-Πράγα, Ἄγαρ-ἄγρα, ἤμαρ-ῆμα. Ὅχι βμως καὶ αἶρων-ἄϊρων, ἄχρον-ἄχρον οὔτε Πάρος-σπάρτα, σάντις Σίνας.

Διὰ νὰ παραχθῇ νέα λέξις ἀμέσως ἀπὸ τὴν προηγουμένην τῆς, ἢ προηγουμένην δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πᾶρη δύο συγχρόνως ἐκ τῶν ἀνωτέρω μεταβολῶν, παραδειγματος χάριν μετᾶθεσιν τόνου καὶ ἀντικατάστασιν στοιχείου, ἢ προσθήκην στοιχείου καὶ ἀναγραμματισμόν: Ἡ λέξις τυρός δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ ἀμέσως τυλός, πρῶτα θὰ γίνῃ Τύρος καὶ ἔπειτα τυλός. ἐπίσης ἡ λέξις ἔρω δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἀμέσως τρέπω, πρῶτα θὰ γίνῃ τέρπω καὶ ἔπειτα τρέπω.

Ἡ μὴν περίστασις κατὰ τὴν ὁποῖαν εἰμποροῦμεν νὰντικαταστήσωμεν δύο στοιχεῖα δι' ἐνός, ἢ ἐν δύο, ἢ καὶ δύο διὰ δύο, εἶνε ὅταν ἢ μεταβλητὰ λέξις περιέχει σύμφωνα διπλά (λλ, μμ, νν, κκ.) ἢ δίφθογγον. Ἐς τὰς Μεταμορφώσεις τὰ διπλά σύμφωνα εἰμπορεῖ, κατὰ τὴν ἀνάγκην, νὰ θεωρηθῶν καὶ ὡς ἀπλά, ἢ δὲ δι-

φθογγος εἰμπορεῖ νὰντικατασταθῇ ὑπὸ ἄλλης διφθογγου. Παραδειγματος χάριν: ἡ λέξις ἄλλος, εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλος, ἀλλ' ἐν ἀνάγκῃ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἄμεσως ἀἶρος (ὅταν τὰ δύο λλ ἀντικαθίστανται ὑπὸ ἐνός γ.) Ἡ λέξις ἔλλος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ὄλλος (ἢ δίφθογγος εἰ ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ου,) καὶ ἡ λέξις Σαδῶρος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ στεῖρος. Ἐπίσης ἡ λέξις ἄρος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἀμέσως.

Αὗται εἶνε αἱ μόναι ἐξαιρέσεις τῶν κανόνων β' καὶ γ'. Οἱ ἄλλοι εἶνε ἄνευ ἐξαιρέσεως. Σας εἶπα, διὰ εἰς τὰς Μεταμορφώσεις προκείται νὰ μεταβάλλωμεν μίαν λέξιν εἰς τὴν ἐντελῶς ἀντίθετον τῆς. Τὸ πρῶτον νὰ γίνῃ σκοτός, ἢ λύπη νὰ γίνῃ χυρὰ, τὸ ἔθος νὰ γίνῃ βάθος, ὁ ἀγρὸς νὰ γίνῃ πάρος, ἰδὸν τέλειαι, ὠραῖαι μεταμορφώσεις. Ἄλλ' ὅταν μερικοὶ κοπιᾶζουν νὰ μεταμορφώσων πῖ χ: τὸ νέφος εἰς λάθος, ἢ τὸ ἄδωρ εἰς γῆμα. Ἄδικο-χάνον τὸν κόπον των, διότι ποτέ δὲν δημοσιεύω τόσον παραλόγους μεταμορφώσεις. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ποτὲ τὸ νέφος δὲν γίνεται λάθος, οὔτε ὑπάρχει νῆμα ἀπὸ νερόν! Ἄλλοι κἀκεῖν κάμνουν τοιοῦτου εἶδους μεταμορφώσεις: Ὁ Κῶστας νὰ γίνῃ Παῦλος τὸ ξύλον νὰ γίνῃ σαγίς. Αὗται εἶνε ὁπωδιόποτε λογικαί, ἀλλὰ δὲν ἔχουν βέβαια καὶ τὴν χάριν τῶν πρώτων, τὰς ὁποῖαις προτιμῶ.

Εἰς τὴν πρότασιν τῶν Μεταμορφώσεων, ὀρίζομεν μόνον τὸν ἀριθμὸν των καὶ τίποτε ἄλλο. Παραδειγματὰ: «Ὁ φόβος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ θάρρος.» Αὗται: 1. Ὁ φόβος γίνεται φόρος 2. Ὁ φόρος γίνεται φόρος 3. Ὁ φόρος γίνεται φάρος 4. Ὁ φάρος γίνεται Πάρος 5. Ἡ Πάρος γίνεται θάρρος. (Ἐῖπομεν ὅτι εἶτε δύο ἢ ἔτε ἓν, εἶτε τὸ ἴδιον.) Ἡ λέξις δι' ἑπτὰ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ φράσις.

Αὗται: Λέξις, λῆξις, ρῆξις, ρῆσις, ρύσις, φύσις, φάσις, φράσις.) «Ἡ φράσις διὰ δεκαπέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἄσπη.» (Λύσις: Χαρὰ, ἀρά, ἄρα, Ἦρα, πήρα, πῆρας, πέραις, πέραις, Τάρας, τάλας, ἄλας, ὕλας, ὕλη, ὕλη, πύλη, λύπη.) Καὶ κατ' ἄλλον τρόπον δι' ἑνῆς μόνου μεταμορφώσεων: Ἡ Χαρὰ, χαλᾷ, ἀλλά, ἄλλα, ἄλας, ὕλη, ὕλη, πύλη, λύπη.) Ὅς βλέπετε ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων, αἱ λέξις τῶν μεταμορφώσεων τίθενται καθ' ὅλας τὰς πτώσεις καὶ τοὺς ἀριθμοὺς, ὅταν εἶνε ὀνόματα, καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐγκλίσεις, τοὺς χρόνους καὶ τὰ πρόσωπα, ὅταν εἶνε ῥήματα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἄγνη πρὸς τὴν Γαλλίδα παιδαγωγόν τῆς: — Ὅστε σήμερον σεῖς ἔχετε τὴν μεγαλητέραν ἡμέραν. Ἡμεῖς θὰ τὴν ἔχωμεν ὕστερ' ἀπὸ δεκατρεῖς ἡμέρας. Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ φιλοπείριδος Γιάδου.

Διάλογος μεταξύ τοῦ Τοῦτοῦ καὶ τοῦ πατέρα του — Μπαμπᾶ, ὑπάρχει καὶ μαύρη ζάχαρι; — Ὅχι, παιδί μου, — Ἄρ' τί τρῶν ἐσ' ἀράπηδες; Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Κοιμηθιακοῦ Κόμματος.

Εἰς τὸ Θεάτρον. Κατὰ τὸ διάλειμμα, ὁ Χωλὸς Διάβολος ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξέλθῃ νὰ πάρῃ τὸν ἄερα του. Πηγαίνει λοιπὸν εἰς τὸν θυρωρὸν καὶ τοῦ λέγει: — Δύσε μου, σὲ παρακαλῶ, ἔν εισιτήριον ἐξόδου! Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβερλοῦ Ρόδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

+ Ναυσικᾶ Ἀλ. Δαμάσκου. — Ολιβερώτατην εἰδήσιν ἔχω νὰ σας ἀναγγείλω σήμερον: Ἡ ἐκ Παιραιῶν ἀγαπητὴ μου φίλη Ναυσικᾶ Ἀλ. Δαμάσκου, ἡ τόσον γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας, ὅπου ἐπὶ πολλὰ ἔτη διέπρεψεν ὡς θελόπουσα καὶ ὡ. Θεραπειεῖ τῶν Μουσῶν, δὲν ὑπάρχει πλέον μετὰ τῶν ζώντων. «Ὀ, πόσον με κατέβλησεν αὐτὸς ὁ θάνατος! Ἐγώσασα πραγματικῶς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας φίλας μου, ἡ ὁποῖα μάγαποῦσε με δλην τὴν δυνάμιν τῆς εὐγενεῖος τῆς ψυχῆς. Καὶ σεῖς ἐπίσης θὰ λυπηθῆτε, ὅσοι καὶ ὅσοι τὴν ἐγνωρίσατε ἐκ τῆς «Διαπλάσεως» δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, δι' ἀλληλογραφίας. καὶ εἶδατε πόσον λαμπρὰ, πόσον ἀγνὰ καὶ σπάνια ἦσαν τὰ αἰσθηματὰ τῆς. Νὰ προσευχηθῶμεν διὰ τὴν ψυχὴν τῆς; Δὲν ἔχει ἀνάγκη ὁ Θεὸς τὴν κατέταξεν ἤδη μετὰ τῶν Ἁγγέλων. «Ἄς Τον παρακαλέσωμεν μόνον νὰ παρηγορήσῃ τοὺς δυστυχεῖς συγγενεῖς, ἰδίᾳ τὰ ὄρφανα ἀδελφὰ τῆς, τὰ ὁποῖα ἐπέπρωτο νὰ θρηνησῶν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν. —

Ἔγγει εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριόν σας, Ἐπτακατέρλαρε Σάμιε, τὸ ὁποῖον ἔστειλε στέφανον ἐκ ἐτηρῶν ἀνθρώπων νὰ κατατεθῇ εἰς τὸν τάφον τοῦ Σολωμοῦ, με τὴν ὄραναι αὐτὴν ἐπιγραφήν: «Ἄνθη λατρεῖας ἔτον ποιητὴ τῶν τῆς καρδίας θερμαίνει.» Ὅλα τὰ ἑλληνικὰ Ἐκπαιδευτήρια ἔπρεπε νὰ κάμουν τὸ ἴδιον ἄλλὰ δυστυχῶς, ὀλίγα τὸ ἔκαμαν.

Βέβαια, Κε.λαιδίστρα, ἂν αἱ λύσεις σου εἶνε ὀρθαί, πάντα θὰ σου σημειωθῶν, καὶ ἄς εἶνε ὀλίγα. Ἄσπρο Πορτοκάλι, ἐδιδάσασα με πολὺ ἐνδιαφέρον ὅσα μοῦ γράφετε περὶ τῶν θαυμάτων τῆς Παναγίας τῶν Ἐπιτά Κουλάδων. Μ' ἐκπληξίν μου εἶδα εἰς τὸ τέλος, νὰ μ' ἐρωτᾷς ἂν τα πιστεύω. Καὶ διατὶ τάχα; Ἐπειδὴ δὲν τα εἶδα; ἀλλὰ... μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες. Διότι δὲν γίνονται πλέον θαύματα; Ἄλλὰ ποῖος εἰμπορεῖ νὰ το βεβαιώσῃ αὐτὸ; Ποῖος εἶνε ἱκανὸς νὰ ἡξεύρῃ κατὰ ποῖον τρόπον θέλει ὁ Θεὸς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν δυνάμιν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους; Ἐπειτα, μήπως ἡ πίστις δὲν σωθεῖ; Ἦνε πλέον ἡ βέβαιον ὅτι ἡ ἰδέα ἐπανεργεῖ ἐπὶ τῆς ὕλης, καὶ διὰ πολλοὺ ἀνθρώπων ἐθεραπεύθησαν μόνον ἀπὸ τὴν πίστιν, ἀπὸ τὴν πεποιθῆσιν τὴν ὁποῖαν εἶχον διὰ τὸ θεραπεύθω. Γίνονται λοιπὸν θαύματα, καὶ τὰ κάμνει ὁ Θεός, διότι πᾶν ὅ,τι γίνεται ὁ Θεὸς τὸ κάμνει.

Σοῦ εὐχόμεν πᾶσαν εὐτυχίαν, Ἄδρα τῆς Κερκύρας, διὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων σου, καὶ καλῶς νὰ ἔλθῃς. Τί τα θέλεις ὅμως! πάντα τὰ πούλιὰ κελεῖδου καλλίτερα ἀπὸ τὰ... φάρια... Τὸ πτωχὸν παιδίον τῶν Πατρῶν παρακαλεῖ τὰς φίλας μου Βασιλικὴν Καραγυλιάμου, Δανάην Ἡλιάδου καὶ Μαγδαληνὴν Λάγγουρα νὰναλάβωσιν αὐτὰ τὸν ἔρανον καὶ νὰ συνάξωσιν ὅ,τι ὀκατεῖται διὰ τὴν ἐγγραφήν του. Εἶμαι βέβαια ὅτι ἂν βελήσωσιν αἱ ἀνωτέρω φίλαι μου νὰ ἐνεργήσωσιν, ταχῆως θὰ συνάξωσιν ὅσα χρειάζονται διὰ νὰ ἐγγραφῇ τὸ πτωχὸν παιδίον ὀχι μόνον δι' ἓν, ἀλλὰ διὰ δύο καὶ τρεῖς ἔτη.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει τὸ Σερπαντέν: «Πόσον θυμὸν ὅταν βλέπω νὰπαντὰς εἰς μερικοὺς διὰ τὸ ἀνόγνωσμα τῶν πολὺ μικρῶν παιδιῶν, καὶ ἐνοῶ ὅτι θὰ σου γράφωμ νὰ το καταργήσῃς. Μήπως καὶ οἱ μεγάλοι δὲν γίνονται πρὸς στιγμὴν μικροί; Ἐγὼ τρελλάινομαι διὰ τὴν Κυρίαν Τρομάραν, καὶ τὴν διαβάσω ὡς νὰ εἶμαι 5 χρονῶν, ἐν ὧς ὅταν διαβάσω τὸ Μέγα Δόσος λαμβάνω. Ὁ ὅφος σοδαρῶν (δηλαδὴ τὸ ὕψος τῆς ἡλικίας μου.) Ἄσπυ καὶ ἡ μαρμὰ μου ἀκόμη τὴν διαβάσει καὶ μας δηγεῖται ἱστορίας περὶ φόβου καὶ μας λέγει: «μήπως δὲν ὑπάρχουν καὶ μεγάλοι ἀνόητοι ποῦ φοβούσινται διὰ τὸ παραμικρόν; » Νὰ μὴ ὡρκαῖ ἀπάντησις! ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐνοήσῃ κα-

νεῖς, πρέπει νὰ εἶνε τόσο ὀλίγον ἐγνωστῆς καὶ τόσο πολὺ φιλαναγνώστῆς, ὅσον εἶνε τὸ Σερπαντέν. Ἐπίπε, Κουκλαμιά, νὰ ἔλθῃς τὴν Σεπτέμβριον με τὴν ἀγαπητὴν μας Ἀμαρῶλῖδα, καὶ νὰ σας ἔσω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔχουν τὴν ἰδικὴν σου γνώμην περὶ ἀλληλογραφίας, καὶ ἦσαν πολὺ στενοχωρημένοι διὰ τὴν ἀδιδρασίαν μου, ἡ ὁποῖα τοῖς τὴν ἐστέρησεν ἐπ' ὀλίγον.

Κάποιος μοῦ στέλλει προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν (σ' ἓνα μικρὸν χαρτάκι, ζητεῖ με δέκα ψευδώνυμα) ἀλλ' ἐλησμονήσῃ νὰ γράψῃ καὶ τὸν ὄνομα του. Ποῖος νὰ εἶνε; Σημιδόγασα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα καὶ περιέμενα ἐπιστολήν σου. Μοῦ ὀφείλει μίαν δραχμὴν διὰ τὸ δικαίωμα.

Καλοθερμεῖνε Γάτε, δύνασαι πάντοτε νὰλάξῃς ψευδώνυμον, (ἀλλὰ διατὶ;) εἰμπορεῖ δὲ νὰ στείλῃς τετραδίων μετὰ τὰ παλαιῶν σου ψευδώνυμον εἰς θεοῦ; σοῖ ἐπρόβηται; μετὰ τὸ παλαιόν μετὰ τὸ νέον δὲ θὰ στέλλῃς εἰς ἐκείνους ποῦ θὰ σου προτείνωσιν μετὰ τὸ νέον.

Πολὺ κομφὸν καὶ ὠραῖον τὸ χαρτί αὐτό, Δουλοῦδι τῆς Καρδίας, ἀλλὰ πολὺ βλαβερὸν μετὰ τὸσκα του χρωμάτῃ. Νὰ μὴ το μεταχειρίζεσαι, ἂν ἀγαπᾷς τὰ μάτια σου καὶ τὰ δικά μου...

Ὅσοι μ' ἐρωτοῦν περὶ τῆς Β' σειράς τῶν Διηγημάτων Ξενοπούλου, ἄς μάθωσιν ὅτι ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδόσεως, καθὼς καὶ τὸ προνόμιον, τὸ ὁποῖον θὰ λήθωσιν οἱ ἐγγραφέντες ἤδη συνδρομηταί, θὰ ὀρθοῦσιν διὰ τῆς «Διαπλάσεως» λίαν προσεχῶς καὶ ἄς ἔχουν ὀλίγη ὑπομονήν.

Ἐγκρίνοσασα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Κλεόδουλον τὸν Λίνδιον (I. Π. Τ.) καὶ Ἐκατόγχειρα (N ★★).

Ἀσπασμοί, Πληροφορία. — Ἡ Ἀμαρῶλῖς ἀσπάζεται τὴν Λιονσοκαπῆ Ἀύρηνην καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν τῆς ἔρωτᾷ δὲ τὸν Λιθῆρα πὺς πηγαίνει ἢ ποιήσῃ — ὁ Ἐθελιας Ἀλιεὺς ἀντιχαίρετᾷ τὴν Μικρὰν Ἀσπασυλλίδα καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι δὲν τὴν γνωρίζει — ὁ Φιλόδοτος Μακεδὼν ἀντιχαίρετᾷ τὸν Ἐπτακατέρλαρον Σάμιον, τὸν ὁποῖον ἐπίσης γνωρίζει. — ὁ Μέλας Ἀδάμας ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐαρινῶ Ἀράματος καὶ τοῦ Κόκκινου Καπελάκι. — Ἡ Κε.λαιδίστρα ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ γνωρισθῇ μετὰ τὴν Μίναςιν δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. Ἐπίπε εἰς τὸ θὰ τὴν φαίρητον ὀλίγον μετὰ τὸ κελεύσματ' ἐπὶ — Ἡ Ἄδρα τῆς Κερκύρας ἀσπάζεται τὴν Διοπτροφοῦσαν καὶ Ἐπιμερῶλῖδα, πρὸς τὰς ὁποῖαις εὐχεται πᾶν ἐπιθυμητόν ἐπὶ τῇ ἐπέτειῳ τῶν γενεθλίων των. — ὁ Ἀγγελὸς Ἀγγερόδης δέχεται τὴν ὑπὸ Δουλοῦδιῶ τῆς Καρδίας προταθείσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του. — Ἡ Σκόρη τῶν Ἀθηνῶν πληροφορεῖ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης τὴν γνωρίζει καλά. — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸ Ζιζάνιον Γουνασίον — τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα ἀσπάζεται τὸ Ζιζάνιον Σχολεῖον καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸν ὄνομα του διὰ δελταρίου. — Ἡ Παγροσκόμος Ἐκθεοῖς πληροφορεῖ τοῦ φίλου μου ὅτι ὀνομάζεται Μαρία Χρ. Ζαρημπούλου καὶ διὰ πρὸ πολλοῦ ἤλαξε ψευδώνυμον. — Ἡ Κόρη το

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἁποδομῆς ἀρχονταὶ τὴν ἰὴν ἐκάστου μηνός
καὶ εἴνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
'Οδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰουνίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 25

τη συνελπίθησαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς
της — ἡ Σιωπηλὴ Νύξ ἐρωτᾷ τὴν Ἀθραν τῆς
Κερκύρας ἂν ἔλαθε τὴν ἐπιστολήν της καὶ ἀνα-
μένει ἰδικήν της — ἡ Μαύρη Προσωπιδόφρος
χαίρει τὸν Συναγωμένον Πορτικόν, τὸν ὁποῖ-
ον γνωρίζει, καὶ ἐρωτᾷ τὸν Ἀθακόμην ἂν ἤκου-
σεν να προφητεῖαι — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίτσας
συλλυπεῖται τὴν Κυκλαμῖν, τὴν ὁποίαν γνω-
ρίζει κάλλιστα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της.
— ἡ Ἀρθε τοῦ Παρνασσῶ ἰζηεῖ τὰρικά τοῦ
Ρακουλλέκτου τῶν Παρισίων — ἡ Πικρα-
μένη Καρδοῦλα συγγαίρει διὰ τὰ βραβεῖα τῶν
τῶν Ἀγγέλων Ἀγγερινῶν, Ἐρυθρῶν Νέφρος,
Ἀθραν τῆς Κερκύρας καὶ Κ. Φλόρη — με-
ρικαὶ παρελήθησαν ὡς περιτταί, καὶ ἐξ ἐκείνων
τὰς ὁποίας δὲν δημοσιεύω ποτέ.

**Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νῦνταλλά-
ξουν :** ἡ *Ἡερατικὴ Νύξ* μετὰ τὸ Σπῆλαιον Δο-
ξαπατρή, ἡ *Ὀβελίσκιον* τῆς Κλεοπάτρας, Πα-
ρισίων Ἀριστοκράτην, *Ρακουλλέκτην* τῶν
Παρισίων καὶ *Μάγκαν* τῶν Παρισίων — ἡ
Υπερήφανος Ἑλληνίς μετὰ τὸν Ἀγγελον τῆς
Ἀγάπης, Ἀγγελον τῆς Ἑστύρας, *Ἰδαρι-
κὴν Γλυκύντην* καὶ Ἀριστοκράτιδα Ρουμα-
νίδα — ἡ *Πολύχρωμος Χρυσάλλις* μετὰ τὴν
Κωπηλάτιδα Κόθρον καὶ *Σιωπηλὴν Νύκτα* —
ὁ *Παρισίων Ἀριστοκράτης* μετὰ τὸ *Ἄι Ἀίψ*
τῶν Παρισίων, Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα,
Κόντε Ραπανάκην, *Μαύρην Προσωπιδόφ-
ρον* καὶ *Κυκλαμῖνον* τῆς *Ζακύνθου* — ἡ *Ση-
μαία* τῆς Ἀγίας Λύρας μετὰ τὸν *Παρισίων*
Ἀριστοκράτην, *Κόρην* τοῦ *Μοριῶ*, Ἐρμιον
Σαχάραν, *Πολεμαίδα* καὶ *Ναυαγὸν* Καρ-
δίτῃς — τὸ *Μολὸν Λαβὲ* μετὰ τὸ *Ζήτη* ἢ *Ἑλ-
λάς* καὶ Ἐξοριστὸν Ἑλληνα — ἡ *Μαρία* τῶν
Μεδίκων μετὰ τὴν *Μικρὰν Ἀμαζόνα*, *Μέγαν*
Ἀλέξανδρον, Ἑλλητικὸν Ἀεράκι, Ἀθῶν
Καρδίαν καὶ *Κουασιμόδον* — τὸ *Νευρόσπα-
στον* μετὰ τὸν Ἄρθον Μαῖον, *Μαύρην Μάσκαν*,
Ζουλέκταν, Ἀγρὸν *Μενεξεδάκι* καὶ *Καλοθρεμ-
μέγον Γάτον* — τὸ *Λουλοῦδι* τῆς *Καρδίτσας* μετὰ
τὴν *Τυφλομύγαν*, Ἀγρὸν *Μενεξεδάκι*, Θεσσα-
λικὸν *Μενεξεδάκι*, *Νιόβην* καὶ *Χαλκιδαῖκο*
Κουκλάκι — ἡ *Χρυσὴ Βροχὴ* μετὰ τὴν *Μέλι-
σαν*, Ἐπερήφανη Ἑλληνίδα, *Μικρὸν Ἀ-
μαζόνα*, Ἄρθον Ἀνθόν καὶ *Χρυσόπτερον*
Ἀλιονόνα — ἡ *Κάμερ Σύλβα* μετὰ τὸν *Κουα-
σιμόδον* καὶ *Σεραπαντέν* — ἡ *Μελιχρᾶ Ἀκ-
τίς* μετὰ τὴν Ἀθισμένην Ἀμυγδαλίαν καὶ
Λευκὴν Μαργαρίταν — ἡ *Ἀμαρῖλλίς* μετὰ τὴν
Ξαυθὴν Βωπίδα, *Κυθαρηταῖον*, *Λαμπρὸν*
Κιθαροδόν, Ἀρτανιὰν καὶ *Ρόδιον Ἰσπότην*.
— ὁ Ἀγγελος Ἀγγερινός μετὰ τὴν Ἀθραν τῆς
Κερκύρας, *Παρήγορον* τῶν *Θλίψεων* καὶ *Φι-
λόμοστον* Χαλκιδικίαν. — τὸ *Κυκτεῖον Ἄσμα* μετὰ
τὸν Ἀπόγονον τοῦ *Νέστορος*, *Διαφενουθεῖσαν*
Ἑλλίδα καὶ *Στραβοῦλο* — Ἐπιτακτέργα-
ρος *Σάμιος* μετὰ τὸν *Πορτικὸν* Κερκύρας,
Στραβοῦλο, *Φρούριον* τῆς *Κερκύρας*, *Περί-
λυπον Κερκυραίων* καὶ Ἰδαρικὴν *Γλυκύντη-
να*, — ἡ *Κωπηλάτις Κόθρον* μετὰ τὸν Θεσσαλικὸν
Ἰάκινθον, *Ξεβιδωμένην*, Ἐαρινὸν Ἀρωμα-
Γαλιάντρον καὶ Ἑλλιδόφρον. — ἡ *Ὀνειρο-
πόλος Ψυχὴ* μετὰ τὸν *Κόντε Ραπανάκην*, *Γαλ-
λικὴν Ναυαρχίδα*, *Ναύτην* τῆς *Ναυαρχίδος*,
Κόκτεινον Ἄσμα καὶ Ἀριστοκράτιδα Ρουμα-
νίδα. — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* μετὰ τὸν *Νυκτοκό-
ρακα*, Ἀνυπόμορην *Καρδίαν*, Ἀθῶν *Καρ-
δίαν*, Θεσσαλικὸν Ἰάκινθον καὶ *Μικρὸν Ἀ-
καυθουλλίδα*. — ἡ *Διονυσία Πηγὴ* μετὰ τὸν *Σε-
ραπαντέν*, *Λευκὸν Ἰάκινθον*, *Κλάδον* *Μετ-
σίτης* καὶ *Τουγγαρέλαν*. — ἡ *Μόνως* μετὰ τὴν
Αἰγυπαίαν Ἀθηναίαν, *Παριστιανὴν*, *Ταπεινὸν*
Γιασεμί, Ἀθραν τοῦ Ἀρίονος καὶ Ἀίχρωμον
Φούκιαν. — ἡ *Σιωπηλὴ Νύξ* μετὰ τὸν *Τρομοσθῶ-
νον Ἀστέρι*. — ἡ *Κυκλαμῖν* μετὰ τὸν *Ρουμα-
νικὸν* *Κίτρινον* *Καναρίδι*, *Μαύρην Προ-
σωπιδόφρον* καὶ *Κορινθιακὸν* *Κῆμα*. — ἡ *Κό-
ρη* τοῦ *Σερμυδῶνος* μετὰ τὸν *Κερατὶ*, Ὀβελίσκιον
τῆς *Κλεοπάτρας*, Ἑλληνοπούλαν, Ἄρθον τῆς

Κερκύρας καὶ *Λευκὸν Κρίνον*. — τὸ *Κορινθι-
ακὸν* *Κῆμα* μετὰ τὸν *Οἰδίποδα* *Τύραννον* καὶ
Νιόβην.
Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διά-
πλασοσ πρὸς τοὺς φίλους της: Ἀμαρῖλλίδα
(παλὸ ἐγγέλασα μετὰ τὴν εὐαγγελίαν τοῦ φιλαρ-
γύρου ἐκείνου «ἔρχομαι ζῶο!» βέβαια διὰ τὰ
μὴ δώρη περισσότερα ἀπὸ πενήντα λεπτά, ἔγινε
... ζῶον!) Ἀγγελον Ἀγγερινόν (γράφω σή-
μερον περὶ τῆς ἀνυχοῦς μας φίλης!) Ἀπωλε-
σθέντα *Παράδεισον* (ἔστειλα) εὐχομαι καλὴν
ἐπιτυχίαν! Ἀπογονον τοῦ *Νέστορος* (ἦτο
λάθος ἀντὶ *Μουσικὴν Φωνήν*, ἔγραψα *Μουσικη-
ρὴν*) Ἀφροέσαν *Θάλασσαν* (πρέπει νὰ μά-
θῃς τὸ ψευδώνυμον διὰ τὰ προτείνης τὴν ἀνταλ-
λαγήν· ἐγὼ βέβαια δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ το εἶπω
ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου μὴ ἔστειλες τὴν εἰκόνα, ἂν
καὶ ὁμώνυμος δὲν εἶνε συγγενὴς τοῦ Διευθυ-
νοῦ μας!) Ἐθέλπιν Ἀλιὰ, *Βίκτωρα* Ὀδργῶ
(ἔλαστον τετράδιον Μ Μουσικῶν τιμᾶται λε-
πτὰ 15, εὐτυχῶς ἡ ἀδιαθεσία μου ἐπέραςε,
καὶ τώρα δὲν ἔχεις φόβον νὰ μου γράψῃς) *Φι-
λόδοξον* *Μακεδόνα*, *Ξεβιδωμένην* (θὰ τα
μάθῃς δια ἀπὸ τὰς «ἀθῆνας» τὰς ὁποίας δημο-
σιεύω, σιγὰ σιγὰ βέβαια εἶνε προτιμώτερον νὰ
μὴ δέχεται κανεὶς τὴν ἀνταλλαγὴν, ὅταν δὲν εἴ-
καρῆ, παρὰ νὰ κάμῃ πολλὴν καὶρὸν νῦντοπο-
δῶση τὰ τετράδια) *Μέλινα Ἀδάμαντα* (δια
καὶ δια, ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃς συχνότερα
ἐκόντοφα νὰ σε ἐξέσωσω!) Ἐσθὴρ *Σιακὴ* (ἔστει-
λα) τὸ χαριτωμένον γραμματάκι σου μ' εὐχαρί-
στισε πολὺ φίλησί μου τὴν μικρὰν ἀδελφὴν
σου ποῦ γελᾷ τόσον μετὰ τὴν «Κυρία Τρομάραν»
προπάντων βραὴν τῆς φαίνεται ὅτι εἶνε νιόκερο;
κάτω ἀπὸ τὸ κῆσμά της...) *Σκόνην* τῶν Ἀ-
θηνῶν ([EE] διὰ τὰς ἐκ Χαλκίδος ἐντυπώσεις
σου!) Ἰσημερινὸν τοῦ *Κόσμου*, *Ὀμιχλῆν*
εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπασμα!) Ἑλληνο-
πούλαν (θὰ γίνου δεκαί, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ
ἐπαναληθῇ ἡ παρατυπία) — *Σιωπηλὴ Νύκτα*
(κ' ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω προσωπικῶς· ἀλλ'
ἀκούω πολὺ καλὰ δι' αὐτήν!) *Λαμπρὸν* *Κιθα-
ροδόν*, *Μαύρην Προσωπιδόφρον* (μὲ μεγάλην
μας χαρὰν θὰ σε γνωρίσωμεν καὶ προσωπικῶς
ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας!) *Ταχυτέρον*
Βέλος, Ἐρυθρῶν *Νέφρος* ([EE] διὰ τὴν ποιητι-
κωτάτην ἐπιστολήν) Ἀθραν τοῦ *Πηλίου* (τὸ
ἔλαβα καὶ τὸ ἔστειλα) διὰ τὸν ἀριθμὸν που ἐρω-
τᾷς, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὀδηγόν· ἐκεῖ θὰ
εἶδῃς πῶς ἀριθμοῦνται τὰ τετράδια, καὶ διατί!)
Ἑλλητικὸν Ἦρωτικόν (ἔστειλα) ἰδικά σου
πρωτότυπα Π Πνεύματα νὰ μου στέλλῃς, ὅχι
ἀντιγραμμένα) *Καρδιάλιον* *Ρισελιὲ* (βεβαίως
παράγεται ἀπὸ τὸ *λέξις* καὶ *θηρεῖα*) Ἀρῆν
τοῦ *Παρνασσῶ*, *Πικραμένην* *Καρδοῦλαν*,
Ἐρμιον *Σαχάραν* (ἔστειλα) *Κόρην* τοῦ
Σερμυδῶνος κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Ἰου-
νίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἀσκήσεως δεκαὶ μέχρι τῆς 3 Ἀγούστου.
Ἡ χάρις τῶν ἁγίων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θεῶν νὰ γυμνασ-
τῶν τὰς ἀσκήσεως τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖον μας εἰς φακέλλους, ὅν ἕκαστος
πρωτὶ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1
259. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον μου θηρίον, τὸ δεύτερον βουνόν,
τὸ τρίτον μου σημαίνει πᾶν ἐμψύχον καὶ ζῶν.
Ἑλληνικὴ τὸ ἔλεον πολίχην ποῦ θὰ εὐρῆς,
Ἐλιζῶν, παρευθῶ.
260. Στοιχειογράφος.
Ἐπὶ αἰθέρια πετῶ
Ἵσος ἔχω ἂν μ' ἀφ' ἑσῆς
Τὴν ζῶν σου δὲ μετρώ
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς,
Καὶ με παροξυνίσῃς,
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ *Μολὸν Λαβὲ*.

261. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε Σίγμα, βγάλε Γάμμα
Καὶ θὰ ἴδῃς ἐν τῷ ἅμα,
Μία νῆσος νὰ κρυφθῇ,
Νῆποςστηριωθῇ.
Ἐστὶν ἐπὶ τῆς *Πενδοῦσης* *Καρδίτσας*
262. Ἀναγραμματισμός.
Ἐπὶ στον ἀνώμαλον
νάναγραμματιστῆν,
θὰ γίνῃ ἐπὶ πελάγη καὶ
ἄνομαστον νησί.
Ἐστὶν ἐπὶ τῆς *Λικνίστιδος*
263. Ἰσορροπία.
+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν φυσικολογικὸν
+ = Πρόθεσις, φωνηένμενον
+ = Ἐπίθετον
+ = Κένταυρος
****+**** = Ἀργαῖος βασιλεὺς.
Ἐστὶν ἐπὶ τῆς *Μικρῆς Ἀμαζόνος*
264. Τρίγωνον.
1. — Πηνόον.
2. — Θιά.
3. — Ἀντωνυμία.
4. — Ἀντωνυμία.
5. — Γρίμμα.
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀνθῶνος τοῦ *Μαῖου*
265. Μαγικὸς φθόγγος.
Τῆ ἰνταλλαγῆ ἐνός γραμματικῶν ἐκάστης τῶν
κάτωθεν λέξεων δι' ἐνός μουσικοῦ φθόγγου, πάν-
τοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι
λέξεις:
αἷμα, οἶος, θεός, ἐπιτύχῳ, ἄρχων.
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ *Ἰασηνοῦ Ποντίου*
266. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα *Νιρηίδος*, τὰ δὲ δεύτερα
θεοῦ ἄρχαίου:
1, Ζῶον ἄγιον. 2, Ἰχθύς. 3, Αὐτοκράτορ
Ρωμαίων. 4, Ἴδιος τῆς Ἀγγλίας. 5, Προφήτης.
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ *Ἰου. Π. Ραζοβόστια*
267. Ἐωνυμοτομία.
ἄν-πῶ-χλπτρν. * φρν
Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ *Εὐρωπῆος* *Βλακίος*.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

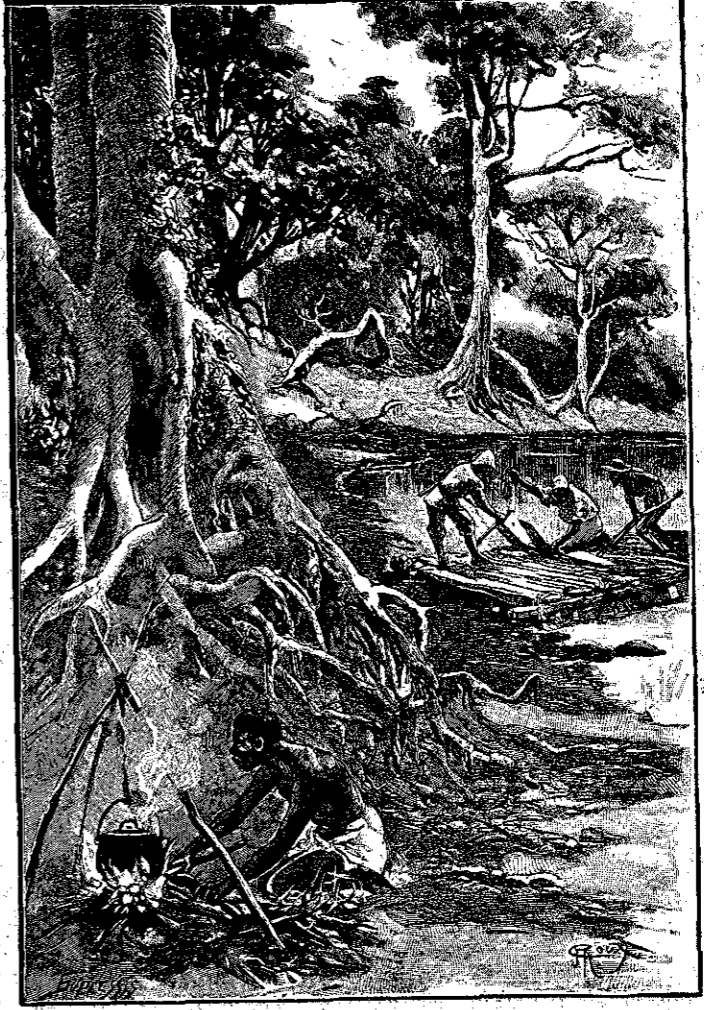
Καὶ διηγήθη ὑπὸ ποίας περιστάσεως
ἤκουσε τὴν λέξιν ταύτην, μεθρηνηδῆ
φωνήν. κατὰ τὴν νύκτα τῆς 14 πρὸς τὴν
15 Μαρτίου, ἐν φ' ἐφερούρει.
— Μπα! μπα! ἀνέκραξεν ὁ *Μαξ*
Ὀυμπέρ νὰ κ' ἐνα πράγμα ἐκπληκτι-
κόν...
— Αὐτὸ δὲν ἐγύρευες; ἀπε-
κρίθη ὁ *Τζὼν Κόρτ*.
Ὁ *Κάμης* εἶχεν ἀκούσῃ τὴν
διήγησιν ταύτην. Προφανῶς, ὅτι
ἐφαίνετο νὰ ἐνδιαφέρῃ τόσον τὸν
Γάλλον καὶ τὸν Ἀμερικανόν, ἄ-
φινεν αὐτὸν ἀρκετὰ ψυχρὸν. Τὰ
εὐρήματα, ταφορῶντα τὸν δόκτω-
ρα *Γιοχάνουζεν*, τὰ ὑπεδέχθη μετ'
ἀδιαφορίας. Τὸ σπουδαῖον δι'
αὐτὸν ἦτον, ὅτι ὁ ἰατρὸς εἶχε
κατασκευάσῃ μίαν σχεδίαν, τὴν
ὁποίαν ἠδύνατο νὰ χρησιμοποί-
ησουν, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα πράγ-
ματα, τὰ ὁποῖα περιεῖχεν ὁ ἐγ-
καταλελειμμένος κλωδός. Ἀλλὰ
περὶ τῆς τύχης τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ
ὁμηρέτου του, ὁ ὀδῆγός δὲν ἤσθα-
νετο καμμίαν ἀνησυχίαν, καμ-
μίαν περιέργειαν νὰ μάθῃ τί ἀ-
πέγιναν, οὔτε πολὺ ὀλιγώτερον θὰ
εἶχε διαθέσει νὰ περιπλανηθοῦν
αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του εἰς τὸ
Μέγα Δάσος διὰ νὰ ἀνακαλύψουν
τὰ ἴχνη των, μετὰ κίνδυνον νάρπα-
γοῦν καὶ αὐτοί, ὅπως ἀνησυχί-
ησαν βεβίως κ' ἐκεῖνοι. Διὰ
τοῦτο, ἂν ὁ *Μαξ Ὀυμπέρ* καὶ ὁ
Τζὼν Κόρτ εἶχον σκοπὸν νὰ υπά-
γουν πρὸς ἀναζητήσιν των, θὰ
προσπαθῆ μετὰ κάθε τρόπον νὰ
τους μεταπέσει καὶ θὰ τοῖς ὑπε-
δείκνυσεν, ὅτι τὸ μόνον τὸ ὁποῖον
εἶχαν νὰ κάμουν, ἦτο νὰ ἐξακο-
λουθῆσούν τὸ ταξίδιον τῆς ἐπι-
στροφῆς, διαπλέοντες τὸ ποτάμιον
μέχρι τοῦ *Ὀυμπάγκη*.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16.
158. Μετὰ πῶν (μέλιω, μένει.) — 159. Φυ-
λακὴ-ὄλακα. — 160. Λευκὴ-λευκὴ
161. ΠΟΛΩΝΙΑ 162. Ἰνός ὄρα καὶ
Ο Ε Α Κ νός ἀκούει. (Ἡ ἀ-
Δ Ε Υ Κ Τ Ρ Α νάνωσος ἐκ τοῦ Ν
Ω Κ Ρ Ρ περιστροφικῶς, ἐξ ἀρι-
Ν Α Τ Ρ Ι Ο Ν στερῶν πρὸς τὰ δεξιᾶ.)
Ι Ρ Ο Α 165 ἔχει φωτογρα-
Α Κ Α Ρ Ν Α Ν φια, (ΦΩΤΟ ΓΡΑ-
ΦΕΙ, ΑΝ.) — 164.
165. 1, Ὁ πόλο· εἶνε πέρα· τῆ· γῆς. 2, Με-
τὰ τὴν παράστασιν πῆται ἡ αὐαία. — 166.
ΛΥΚΟΣ, ΛΑΡΟΣ (Ἀνιχεύς) ΓΑΙΝΑ, ΚΕΡ-
βερσ, ΟἶνΟς, Σέσωστρεϊς. — 167. Ἡ χάρις
θέλει ἀντίχαρι καὶ πάλι χάρι γάνε. — 168. Ἀ-
γαπῶ πολὺ νὰ ἐξέρχωμαι ἐπιππο.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις *λεπτὰ* 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομηταῖς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάττωσθε ὅρος 10 λέξις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξις.]
Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελεῖρια εἰκονογρα-
φημένα πάσης πόσεως. Λαμβάνω ὄρατα καὶ
καλλιτεχνικά, ἀντὶ ἐνός ἀποστέλλω δύο. — *Denis*
P. Amurgis, Massaua (Mer Rouge) (B—44)
Ἀναχωρῶν διὰ τὴν ἐξοχὴν δὲν ὀυταλλάσσω εἰ-
κονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελεῖρια. — Ἀγίς
Ρέπος (B—45)
Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δε-
λεῖρια μετὰ πασῶν τῶν πόλεων. — Ἀθανάσιος
Φαλιθάης, Club de Con/ple, παραπλευρῶς τοῦ
Pera—Palace, Κωνσταντινουπόλεως, Πέραν.
(B—46)

• Εἶχον ἐργασθῆ πρὸς ἐπισκευὴν τῆς σχεδίας. » (Σελ. 194, στ. γ'.)

ἦτο ἄλλο, ἐκτὸς τῶν ἀσυνδέ-
των φράσεων τοῦ σημειωματαρίου, ἡ τε-
λευταία τῶν ὁποίων ἐφέρετο ὑπὸ ἡμε-
ρομηνίαν 25 Αὐγούστου, τίποτε ἄλλο
ἐκτὸς σελίδων λευκῶν, τὰς ὁποίας εἰς
μάτην ἐφυλλομέτρησαν μέχρι τῆς τελευ-
ταίας! . . .
Τότε ὁ *Τζὼν Κόρτ* εἶπεν:
— Εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι
ὁ ἰατρὸς ἀφίχθη εἰς τὸ μέρος τοῦτο τὴν
9 Αὐγούστου, καὶ ὅτι αἱ σημειώσεις του
σταματοῦν τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ἀ-
φοῦ ἔκτοτε δὲν ἔγραψε τί-
ποτε ἄλλο, σημαίνει ὅτι,
δι' ἓνα λόγον ἢ δι' ἄλ-
λων, ἐγκατέλειψε τὴν
κλωδοειδῆ καλύβην του
εἰς τὴν ὁποίαν διέμεινε
μόνον δεκατρεῖς ἡμέρας...
— Καί, προσέθεσεν ὁ
Κάμης, δὲν εἶνε δυνατόν
νὰ φαντασθῇ κανεὶς τί
ἀπέγινε.
— Ἀδιαφόρον, παρε-
τήρησεν ὁ *Μαξ Ὀυμπέρ*,
δὲν εἶμαι περιέργος...
— Ὁ, ἀγαπητέ μου
φίλε, εἶσαι εἰς μέγαν
βαθμόν...
— Ἐχεις δίκαιον,
Τζὼν· καὶ διὰ νὰ εὐρω-
μεν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγ-
ματος τοῦτου...
— Ἀς ἀναχωρήσω-
μεν, ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ ὁ
ὀδῆγός.
Τῶντι, δὲν ἔπρεπε
νὰργοπορήσούν. Τοῖς ἐπε-
βάλλετο νὰ ἐπισκευάσουν
τὸ ταχύτερον τὴν σχεδίαν
καὶ νὰ διαπλεύσουν τὸ
ποτάμιον. Ἄν, ἀργότερα,
θὰ ἐκρίνετο ἀναγκαῖον νὰ
διοργανωθῇ μία ἀποστο-
λὴ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ
δόκτωρος *Γιοχάνουζεν*,
πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ *Με-
γάλου Δάσους* ἀπὸ ἀκροῦ
εἰς ἄκρον, τοῦτο εἴμπο-